

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นกระบวนการสำคัญในการพัฒนาคุณภาพทรัพยากรมนุษย์ ซึ่งเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศ บุคคลพึงการถือได้ว่าเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่สมควรได้รับการพัฒนาทัดเทียมกับบุคคลทั่วไป เพื่อให้สามารถประกอบอาชีพ พึ่งพาตนเอง และดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างปกติสุข ดังที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 (แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2545) มาตรา 10 วรรคหนึ่ง ซึ่งกำหนดว่า การจัดการศึกษา ต้องจัดให้บุคคลมีสิทธิและโอกาสเสมอกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปีที่รัฐต้องจัดให้อย่างทั่วถึง และมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย ตามด้วยวรรคสอง ที่กำหนดว่า การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลซึ่งมีความบกพร่องทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม การสื่อสารและการเรียนรู้หรือมีร่างกายพิการหรือทุพพลภาพ หรือบุคคลซึ่งไม่สามารถพึ่งตนเองได้หรือ ไม่มีโอกาสหรือด้อยโอกาส ต้องจัดให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิและโอกาสได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นพิเศษ นอกจากนี้ในพระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. 2551 ยังได้ระบุถึงสิทธิทางการศึกษาของคนพิการไว้ในมาตรา 5 วรรค 1 ว่า คนพิการมีสิทธิได้รับการศึกษาโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายตั้งแต่แรกเกิดหรือพบความพิการจนตลอดชีวิต พร้อมทั้งได้รับเทคโนโลยี สิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการและความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา รวมถึงได้กำหนดบทบาทของสถานศึกษาในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการไว้ในมาตรา 8 ว่า สถานศึกษาในทุกสังกัดและศูนย์การเรียนเฉพาะความพิการอาจจัดการศึกษาสำหรับคนพิการทั้งในระบบ นอกกระบบ และตามอัธยาศัย ในรูปแบบที่หลากหลายทั้งการเรียนร่วม การจัดการศึกษาเฉพาะความพิการ รวมถึงการให้บริการฟื้นฟูสมรรถภาพ และให้สถานศึกษาในทุกสังกัดจัดสภาพแวดล้อม ระบบสนับสนุนการเรียนการสอน ตลอดจนบริการเทคโนโลยี สิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการและความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา ที่คนพิการสามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์ได้ (ราชกิจจานุเบกษา, 2551 หน้า 3-4) ดังนั้น รัฐจึงจำเป็นต้องจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานสำหรับคนพิการ เพื่อให้คนพิการได้รับบริการด้านการศึกษาได้อย่างทั่วถึง และมีคุณภาพในรูปแบบต่างๆ ซึ่งรวมถึงการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมในโรงเรียนทั่วไปด้วยเช่นกัน

อีกทั้งตามมติคณะรัฐมนตรีว่าด้วยเรื่อง มาตรการการจัดการศึกษาเพื่อคนพิการ เมื่อวันที่ 6 กรกฎาคม 2542 ยังมีมติเห็นชอบในหลักการและมาตรการการจัดการศึกษาเพื่อคนพิการ คือ การจัดการศึกษาเพื่อคนพิการที่อยากเรียนต้องได้เรียน จะต้องคำนึงถึงคุณภาพ และการกระจาย

บริการที่ทั่วถึงและเห็นด้วยที่จะจัดการศึกษา โดยให้ทุกฝ่ายมีส่วนร่วมในรูปแบบการให้คนพิการเรียนร่วมกับเด็กปกติ และมีโรงเรียนหรือชั้นเรียนพิเศษ เพื่อเตรียมความพร้อม โดยมีครูที่ได้รับการพัฒนาเป็นครูการศึกษาพิเศษ และเปิดโอกาสให้คนพิการได้รับการศึกษาพิเศษนอกระบบโรงเรียน มีการผลิตครู และการศึกษาวิจัยหาองค์ความรู้เพื่อพัฒนาการจัดการศึกษาเพื่อคนพิการ โดยกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่น และส่งเสริมให้เอกชนมีบทบาทในการจัดการศึกษาเพื่อคนพิการให้มากยิ่งขึ้น การจัดการศึกษาเพื่อคนพิการควรเน้นที่การมีชั้นเรียนพิเศษในโรงเรียนปกติที่กระจายไปในระดับอำเภอ เพื่อนักเรียนที่พิการได้เข้าเรียนใกล้บ้านและให้มีศูนย์การศึกษาพิเศษ ในระดับเขตการศึกษา และระดับจังหวัดรับผิดชอบ เตรียมความพร้อม และช่วยเหลือแนะนำทางวิชาการแก่ครู – อาจารย์ ในโรงเรียนที่เปิดให้มีการเรียนร่วม ทั้งโรงเรียนของรัฐและเอกชน (ธีระ จันทรัตน, 2545, หน้า 16)

การดำเนินงานจัดการศึกษาพิเศษเริ่มจากระบบการจัดการศึกษาแต่เดิมที่จัดรูปแบบเดียว คือ การศึกษาทั่วไป (Regular Education) ซึ่งไม่ได้คำนึงถึงการให้โอกาสเด็กพิการหรือเด็กที่ไม่สามารถเรียนรู้ได้ ในระบบปกติทั่วไปได้เข้าเรียนในโรงเรียน มาสู่การจัดการศึกษาในโรงเรียนพิเศษเฉพาะความพิการ (Special Education) ให้กับเด็กกลุ่มพิการเหล่านั้นจนถึงการจัดการเรียนร่วม (Integrated Education) หรือ (Mainstreaming) ซึ่งเป็นการจัดการศึกษาให้เด็กพิการได้เรียนร่วมกับเด็กปกติ โดยมีการจัดการศึกษาในลักษณะของการจำแนกประเภท กล่าวคือ จะต้องมีการคัดแยกเด็กและจัดประเภทเด็กตามความบกพร่อง เพื่อสามารถให้การศึกษาและจัดให้เรียนร่วมกับเด็กปกติได้อย่างเหมาะสม ตามที่คณะอนุกรรมการคัดแยก และจำแนกความพิการเพื่อการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ได้กำหนดบุคคลที่มีความบกพร่องที่ต้องการการศึกษาพิเศษไว้ 9 ประเภท ประกอบด้วย บุคคลที่มีความบกพร่องทางการเห็น บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน บุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา บุคคลที่มีความบกพร่องทางร่างกายหรือสุขภาพ บุคคลที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ บุคคลที่มีความบกพร่องทางการพูดและภาษา บุคคลที่มีปัญหาทางพฤติกรรมหรืออารมณ์ บุคคลออทิสติกและบุคคลพิการซ้อน และกระทรวงศึกษาธิการมีนโยบายให้ทุกโรงเรียนทั้งในระดับประถมศึกษาและระดับมัธยมศึกษารับบุคคลดังกล่าวเข้าเรียนร่วมและจัดการศึกษาให้อย่างทั่วถึง ซึ่งการเรียนร่วมระหว่างเด็กที่มีความต้องการพิเศษกับเด็กปกติอาจกระทำได้หลายลักษณะ ดังนี้ 1) เรียนร่วมในชั้นปกติ 2) เรียนร่วมในชั้นปกติและมีครูพิเศษให้คำแนะนำปรึกษา 3) เรียนร่วมในชั้นปกติและรับบริการจากครูเวียนสอน 4) เรียนร่วมในชั้นปกติและรับบริการจากครูเสริมวิชาการ 5) ชั้นพิเศษในโรงเรียนปกติและเรียนร่วมบางเวลา และ 6) ชั้นพิเศษในโรงเรียนปกติ

ดังนั้นนโยบายที่ให้ทุกโรงเรียนรับบุคคลที่มีความบกพร่องเข้าเรียนร่วม วงการศึกษาไทย จึงได้พัฒนาโครงสร้างซีท (SEAT) ขึ้น โดยนำเอาแนวคิดการจัดการศึกษาแบบเรียนรวม หรือ Inclusive Education ที่มุ่งเน้นให้โรงเรียนเป็นองค์กรที่จะต้องปรับและเตรียมการ และมีเป้าหมายว่า

โรงเรียนจะอย่างไรที่จะช่วยให้เด็กทุกคนที่อยู่ในโรงเรียนสามารถเรียนร่วมกับคนอื่นได้ แทนที่จะเป็นการมุ่งเตรียมเด็ก (พิเศษ) ให้พร้อมและมีคุณสมบัติถึงเกณฑ์ที่โรงเรียนกำหนด นอกจากมีการเตรียมการในเรื่องต่างๆ ที่กล่าวมาแล้ว นักวิชาการศึกษายังพบว่า เด็กบางกลุ่มก็ยังมีความต้องการจำเป็นพิเศษที่ไม่สามารถจัดไปได้ โรงเรียนจะอย่างไรที่จะสนองตอบความต้องการหรือข้อจำกัดเหล่านี้ ซึ่งเป็นที่มาของการปรับกระบวนการทัศนใหม่ของการบริการจัดการศึกษาพิเศษให้กับเด็กทุกๆ ไป โดยสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้ดำเนินการจัดโครงการโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม เพื่อเพิ่มโอกาสทางการศึกษาให้แก่เด็กพิการได้เรียนร่วมกับเด็กทั่วไป ปีการศึกษา 2547 จำนวน 390 แห่ง ครอบคลุมทุกจังหวัดทั่วประเทศ และเพิ่มเป็น 2,000 โรงเรียน ครอบคลุมทุกอำเภอทั่วประเทศ โดยใช้รูปแบบหรือแนวทางการบริหารจัดการเรียนร่วมตามโครงสร้างซีท (SEAT Framework) และการบริหารโดยใช้โรงเรียนเป็นฐาน (SBM : School-based Management) ซึ่งได้รับงบประมาณจากเงินสลากพิเศษ เลขท้าย 3 ตัว และ 2 ตัว จำนวน 121 ล้านบาท (ปี 2547 จำนวน 21 ล้านบาท และปี 2548 จำนวน 100 ล้านบาท) (สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ, 2549)

แนวทางการบริหารจัดการเรียนร่วมสำหรับนักเรียนพิการหรือที่มีความบกพร่องโดยใช้โครงสร้างซีท ประกอบไปด้วย นักเรียน (S : Students) เป็นนักเรียนพิการหรือที่มีความบกพร่อง และนักเรียนทั่วไป โรงเรียนควรเตรียมความพร้อมของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม คือ กลุ่มเตรียมความพร้อมนักเรียนพิการและ กลุ่มเตรียมความพร้อมนักเรียนทั่วไป จากนั้นเป็นด้านสภาพแวดล้อม (E : Environment) แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือสภาพแวดล้อมทางกายภาพ และบุคคลที่เกี่ยวข้องในสภาพแวดล้อมของเด็ก ได้แก่ พ่อแม่ ผู้ปกครอง ครู และบุคลากรอื่นในโรงเรียน ด้านต่อมาคือ กิจกรรมการเรียนการสอน (A : Activities) มีทั้ง กิจกรรมภายในและภายนอกห้องเรียน และด้านสุดท้ายคือ เครื่องมือ (T : Tools) เป็นเครื่องมือในการบริหารจัดการเรียนร่วม ซึ่งช่วยให้เด็กพิการหรือที่มีความบกพร่องเกิดการเรียนรู้และดำรงชีวิตได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด (เบญจชลธารรัตน์, 2546, หน้า 7)

โรงเรียนสอนคนตาบอดภาคเหนือในพระบรมราชินูปถัมภ์ จังหวัดเชียงใหม่เป็นโรงเรียนสังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ ดำเนินการจัดการเรียนการสอนสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาลจนถึงชั้นมัธยมศึกษาในรูปแบบการจัดการศึกษาในโรงเรียนเฉพาะความพิการสำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาลถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และการจัดการศึกษาเรียนร่วมสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาที่มีความพร้อมและนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาทุกคน ซึ่งการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมของโรงเรียนนั้น เริ่มขึ้นในปีการศึกษา 2521 - 2523 โดยโรงเรียนส่งนักเรียนเข้าไปเรียนร่วมกับนักเรียนทั่วไปในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่

โรงเรียนมงฟอร์ตวิทยาลัย จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 2 คน และให้การช่วยเหลือด้านที่พักอาศัย อาหาร เครื่องนุ่งห่ม รวมถึงส่งครูไปช่วยเรื่องการสอนในบางครั้ง นักเรียนจึงต้องช่วยเหลือตนเองเป็นอย่างมาก อีกทั้งต้องอาศัยเพื่อนหรืออาสาสมัครช่วยในการอ่านหนังสือให้ฟัง ในปีการศึกษา 2524 – 2531 ซึ่งโรงเรียนเปิดการเรียนการสอนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียน แต่หลังจากนักเรียนเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นจากโรงเรียนแล้ว มีนักเรียนจำนวนหนึ่งที่มีความประสงค์จะเรียนต่อในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับอุดมศึกษา ซึ่งโรงเรียนได้ให้การสนับสนุนให้นักเรียนได้ศึกษาต่อในจังหวัดเชียงใหม่ โดยมีครูจากโรงเรียนไปช่วยเหลือในการติดต่อประสานงานกับครูผู้สอนในโรงเรียนเรียนร่วม ซึ่งจำนวนนักเรียนที่เรียนร่วมตั้งแต่ปี 2521 – 2531 มีจำนวน 31 คน และในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2532 โรงเรียนได้ส่งนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นเข้าเรียนร่วมในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นเป็นบางวิชา ได้แก่ วิชาภาษาไทย และสังคมศึกษา ณ โรงเรียนวัดโนนทัยพายัพ ซึ่งผลการเรียนอยู่ในระดับดี ดังนั้นในภาคเรียนที่ 2 นักเรียนจึงได้เข้าเรียนร่วมทุกวิชา และในปีการศึกษาต่อ ๆ มา มีนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นหลายคนมีความประสงค์จะออกไปเรียนร่วมกับนักเรียนทั่วไป และมีบางส่วนยังคงต้องการเรียนอยู่ในโรงเรียนสอนคนตาบอดภาคเหนือฯ ตามเดิม (อารีย์ เฟลีนชัยวาณิช, 2545, หน้า 3 – 5) ในปีการศึกษา 2551 มีนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น ออกเรียนร่วมในโรงเรียนทั่วไปในระดับมัธยมศึกษาทั้งหมดจำนวน 51 คน ในสถานศึกษา 6 แห่ง ได้แก่ โรงเรียนวัดโนนทัยพายัพ จำนวน 9 คน โรงเรียนยุพราชวิทยาลัย จำนวน 10 คน โรงเรียนธรรมราชศึกษาศึกษา จำนวน 9 คน โรงเรียนหอพระ จำนวน 11 คน โรงเรียนวัดช่างเคี่ยน จำนวน 9 คน และวิทยาลัยนาฏศิลป์ จำนวน 3 คน โดยโรงเรียนสอนคนตาบอดภาคเหนือฯ จัดให้มีครูเสริมวิชาการ (Resource Teacher) ทำงานอยู่ประจำในโรงเรียนเรียนร่วมนั้นๆ เพื่อทำหน้าที่เป็นผู้ให้คำปรึกษา สอนเพิ่มเติมในวิชาที่นักเรียนมีปัญหาเป็นพิเศษ จัดเตรียมหรือจัดหาสื่อและอุปกรณ์ที่เหมาะสมสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น รวมถึงให้การช่วยเหลือทางด้านอื่น ๆ ตามความต้องการจำเป็น นอกจากนั้นแล้วโรงเรียนทั่วไปที่นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นออกไปเรียนร่วมดังกล่าวในข้างต้น ยังจำเป็นต้องมีการบริหารจัดการเรียนร่วมเพื่อให้สามารถจัดการเรียนการสอนได้สอดคล้องเหมาะสมกับความตามต้องการจำเป็นของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น และเพื่อให้สามารถเรียนรู้ร่วมกับนักเรียนทั่วไปได้อย่างปกติสุข

จากความสำคัญของแนวทางการบริหารจัดการเรียนร่วมตามโครงสร้างชี้ท และความจำเป็นที่นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นต้องได้รับการจัดการเรียนการสอน รวมถึงการบริการด้านการศึกษาที่เหมาะสมดังที่ได้กล่าวไว้ในข้างต้น ผู้ศึกษาจึงตระหนักถึงความสำคัญและมีความสนใจในการศึกษาถึงสภาพการดำเนินงานของโรงเรียนที่จัดการเรียนร่วมสำหรับนักเรียนที่มี

ความบกพร่องทางการเห็นตามโครงสร้างชีวิต ทั้งนี้เพื่อจะได้นำข้อมูลที่ได้รับ ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ ในการวางแผนการพัฒนาการบริหารจัดการเรียนร่วมตามโครงสร้างชีวิต อันจะนำไปสู่การพัฒนา นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นได้อย่างเต็มตามศักยภาพ สามารถเรียนรู้และดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างปกติสุขเช่นบุคคลทั่วไป

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาสภาพการจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น
2. เพื่อศึกษาแนวทางบริหารจัดการการเรียนร่วมตามโครงสร้าง SEAT สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นของโรงเรียนเรียนร่วมระดับมัธยมศึกษา

ขอบเขตของการศึกษา

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้บริหาร หัวหน้าฝ่ายวิชาการ ครูแนะแนว ครูผู้สอน กลุ่มสาระ ครูเสริมวิชาการ ผู้ปกครองและนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นเรียนร่วม รวมถึงนักเรียนทั่วไป ในโรงเรียนจัดการเรียนร่วมสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในปีการศึกษา 2551

เนื้อหาการศึกษาครั้งนี้มุ่งศึกษาสภาพการบริหารจัดการเรียนร่วมตามโครงสร้างชีวิต สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นของโรงเรียนจัดการเรียนร่วมระดับมัธยมศึกษา เพื่อนำผลที่ได้มาเป็นแนวทางในการบริหารจัดการในโรงเรียนเรียนร่วมระดับมัธยมศึกษา และพัฒนา งานในด้านที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น ซึ่งจะส่งผลให้นักเรียนได้รับการพัฒนาอย่างเต็มตามศักยภาพ และสอดคล้องกับความสามารถของแต่ละบุคคล ซึ่งโครงสร้างชีวิตประกอบไปด้วยปัจจัย 4 ด้าน ได้แก่

S - Students	หมายถึง	นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น และนักเรียนทั่วไป ในโรงเรียนจัดการเรียนร่วม
E - Environment	หมายถึง	สภาพแวดล้อม ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ ภายนอก และ บุคคลที่เกี่ยวข้อง
A - Activities	หมายถึง	กิจกรรมการเรียนการสอนภายในและภายนอกห้องเรียน
T - Tools	หมายถึง	เครื่องมือ ตมกฎกระทรวง เทคโนโลยีสิ่งอำนวยความสะดวก การใช้เทคโนโลยีมาประดิษฐ์เพิ่มเติม

นิยามศัพท์เฉพาะ

สภาพทั่วไป หมายถึง สภาพการจัดการเรียนการสอน รวมถึงการให้บริการด้านต่าง ๆ สำหรับนักเรียนบกพร่องทางการเห็น ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน

การบริหารจัดการเรียนร่วม หมายถึง การทำงานร่วมกันของกลุ่มคนในการให้บริการทางการศึกษาแก่นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นในโรงเรียนทั่วไปที่จัดการเรียนร่วม โดยประสานความร่วมมือกัน ทั้งผู้บริหาร ครู ผู้ปกครอง และบุคลากรทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้ให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นสามารถเรียนร่วมกับเด็กทั่วไปได้ และมีโอกาสเรียนรู้และดำรงชีวิตในสังคมอย่างปกติสุข โดยคำนึงถึงความสามารถของแต่ละบุคคล

โครงสร้างแบบ SEAT หมายถึง แนวการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมที่ช่วยให้เด็กทุกคนที่อยู่ในโรงเรียนสามารถเรียนร่วมกับคนอื่นได้ ซึ่งประกอบด้วยปัจจัย 4 ด้าน ได้แก่ ด้านนักเรียน ด้านสภาพแวดล้อม ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน และด้านเครื่องมือ

นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น หมายถึง นักเรียนที่มีความพิการทางสายตา ซึ่งนับตั้งแต่มองเห็นเลือนราง ไปจนถึงตาบอดสนิท

แนวทางบริหารจัดการเรียนร่วมตามโครงสร้าง SEAT หมายถึง แนวทางในการทำงานร่วมกันของกลุ่มคนในการให้บริการทางการศึกษาแก่นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นในโรงเรียนทั่วไปที่จัดการเรียนร่วมตามกรอบโครงสร้าง SEAT

ประโยชน์ที่ได้รับ

ได้ข้อมูลที่เป็นสภาพปัจจุบัน ปัญหา รวมถึงข้อเสนอแนะต่างๆ เกี่ยวกับการบริหารจัดการเรียนร่วมตามโครงสร้างซีท ในโรงเรียนที่จัดการเรียนร่วมสำหรับนักเรียนโรงเรียนสอนคนตาบอดภาคเหนือในพระบรมราชินูปถัมภ์ จังหวัดเชียงใหม่ เพื่อเป็นประโยชน์สำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องในการปรับปรุง พัฒนา การบริหารจัดการเรียนร่วมของโรงเรียนจัดการเรียนร่วมสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นให้ดียิ่งขึ้นต่อไป